γὴν κατέπεσεν· ὁ δολοφόνος ἀπορρίψας τὸ πιστόλιον ὤχετ' ἀπιών.

Σπεύσας γοργῷ τῷ ποδὶ ὁ Πλακιώτης νἀπομακρυνθῇ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, ἐμετρίασε κατόπιν τὴν ταχύτητα ὅπως μὴ ἐγείρῃ τὰς ὑπονοίας τῶν κλητήρων, τοὺς ὁποίους θὰ συνήγειρε βεβαίως ὁ πυροβολισμός. Οὕτως ἤρεμος τὸ βῆμα ἀλλὰ παράφορος τὰς σκέψεις καί τας προαισθήσεις, ἔφθασε μέχρι τῆς ὁδοῦ Σόλωνος, ἄνευ δυσαρέστου συναντήσεως. Ἀνῆλθε δρομαίως εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θυγατρός του, διέσχισε τοὺς διαδρόμους καί τους προθαλάμους καὶ εἰςέβαλεν ὡς βολὶς εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἐκεῖ ἐν ἀσφαλείᾳ ἐπὶ τέλους γενόμενος, ἐξέπεμψεν ἠχηρὸν στεναγμὸν καὶ ἐξηπλώθη πλήρης καμάτου καὶ ζάλης, ἐφ' ἑνὸς ἀνακλίντρου.

Ἡ Βασιλική, ἤρεμος καὶ ἀνύποπτος ἐργαζομένη τὴν στιγμὴν ἐκείνην, κατετρόμαξεν εἰς τὴν θέαν τοῦ πατρός της. Ἀγνοοῦσα τὰ πάντα ἀλλ' ὑποπτεύουσα δεινά, ἔδραμε πρός τον πατέρα της καὶ ἔθηκε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Ἔκαιεν ὡς κάμινος. Οἱ ὀφθαλμοί του ἠνεωγμένοι καὶ ἀλαμπεῖς ἐξέφραζον τρόμον καὶ ἔκπληξιν. Ἡ καρδία του ἔπαλλε βιαίως καὶ αἱ φλέβες τῶν κροτάφων ἐξωγκώθησαν μέχρι διαρρήξεως. Ἤσθμαινεν· τὸ στῆθός του ἀνήρχετο καὶ κατήρχετο ἐν ἀγωνίᾳ. Ποτὲ δὲν εἶχε ἴδει ἡ κόρη πῶς φεύγει ὁ φονεύς, καὶ πῶς φθάνει εἰς τὸ καταφύγιόν του.

— Τί ἔχεις, πατέρα; ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας.

— Νερό! νερό! ἐφώναξεν ὁ Πλακιώτης. Ἡ Βασιλικὴ τῷ ἔφερε ποτήριον ὕδατος· ἔπιε τὸ ἥμισυ ἐκεῖνος καὶ διὰ τοῦ ὑπολοίπου ἀπένιψε τὰς χεῖρας, καταβρέξας τὸν τάπητα. Ἠθέλησε νἀποπλύνῃ κηλίδας αἵματος, αἵτινες δὲν ὑπῆρχον ἢ εἰς τὴν συνείδησίν του.

Εἰς τὰς ἐπανειλημμένας ἐρωτήσεις τῆς θυγατρός του δὲν ἀπήντα ἢ διὰ λέξεων ἀσυναρτήτων καὶ μειδιαμάτων ἠλιθίων.

Αἴφνης ἠγέρθη παράφορος.

— Στὰ Μέγαρα! ἀνέκραξε διὰ βραγχώδους φωνῆς· στὰ Μέγαρα! πᾶμε νὰ φύγουμε, κόρη μου, γρήγορα· δὲν μας χωράει ἄλλο ἡ Ἀθήνα.

Ἡ Βασιλικὴ ἐν ἀπορίᾳ τὸν ἔβλεπε σιγῶσα. Τὸ πελώριόν του σῶμα ἐταλαντεύετο· ἡ μακρὰ μαύρη γενειὰς εἶχε συστραφῇ, διὰ τῆς νευρικῆς ἐνεργείας τῶν χειρῶν του.

— Τί περιμένεις; νὰ σε στεφανωθῇ ὁ Λέων; χά, χά, χά,... ἔλα πάμε καὶ δὲν μπορεῖ τόρα νὰ σε στεφανωθῇ...

— Πατέρα μου!... ἀνέκραξεν ἡ κόρη λαμβάνουσα τὰς χεῖρας τοῦ Πλακιώτη, μὲ ὕφος παρακλήσεως καὶ ἀνησυχίας.

— Ἀκόμη περιμένεις! δὲν θέλεις νἀρθῇς μαζί μου;.. καὶ σὺ μ' ἀφίνεις... καλά!

Καὶ ἀποσπάσας βιαίως τὴν χεῖρά του ἀπὸ τῆς χειρός της, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου μανιώδης καὶ κατῆλθε τὴν κλίμακα, πρὶν ἢ σκεφθῇ κἂν νὰ τον κρατήσῃ ἡ θυγάτηρ του. Ὑπὸ τὴν θλίψιν τοῦ τρέχοντος ὄγκου, ἔτριζαν τὰ δάπεδα, ἀντήχησαν τὰ ἔπιπλα, ἐστέναξεν ἡ κλίμαξ.

Ἀπελπις ἡ νεᾶνις ὥρμησεν εἰς τὸ παράθυρον. Εἶδεν εἰς τὸ ἡμίφως τῆς ὁδοῦ τὸν πατέρα της ἀπερχόμενον. Τῇ ἐφάνη ὅτι ἐκλονίζετο σπεύδων. Μετ' ὀλίγον ἔκαμψε τὴν ὁδόν.

Ἔχάθη.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν εἰς νέος, ἐρχόμενος ἀντιμέτωπος δύο φίλων του, ἐσταμάτησεν αὐτούς, σχεδὸν ὑπό τα παράθυρα τῆς νεάνιδος.

— Καλὴ 'σπέρα... καλὲ τί ἔτρεξε ἐκεῖ - κάτω; εἶδα κόσμο πολύ.

— Κάποιος ἐκτύπησε τὸ γυιὸ τοῦ Ροδίου.

— Κακά;

— Ἀ, μπά! στὸ χέρι εἶνε κτυπημένος.

Ἡ Βασιλικὴ δὲν ἤκουσε περισσότερα. Εἰςῆλθεν ὠχροτέρα τοῦ θανάτου, συνῆψε μετ' ἀπελπισμοῦ τὰς χεῖρας καὶ ἀνέκραξε, πίπτουσα ἐξηντλημένη ἐπὶ σκίμποδος:

— Ἀχ! ὁ πατέρας μου!.....

Ἦτο τῷ ὄντι τὸ τραῦμα τοῦ Λέοντος ἐλαφρόν. Ἡ σφαῖρα — ἂς εἴπωμεν εὐτυχῶς — δὲν ἔθραυσε τὸ ὀστοῦν τοῦ βραχίονος, ἀλλὰ διεπέρασε μόνον τὸν μῦν. Τὴν στιγμὴν τοῦ πυροβολισμοῦ κατέπεσεν ἐκ τοῦ φόβου μᾶλλον ἢ ἐκ τοῦ πλήγματος. Εἰς τοὺς σπεύσαντας ἐκ τοῦ παρακειμένου καφείου νὰ τον ἀνεγείρωσι, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἥτις προςέδραμε κατόπιν, εἶπεν ὅτι δὲν ἀνεγνώρισε τὸν δολοφόνον. Διὰ τούτου ἠθέλησε ν' ἀποφύγῃ ὀχληρότατα σκάνδαλα, ἅτιν' ἀφεύκτως θὰ ἐστρέφοντο ἐναντίον του. Ἀλλ' οὔτε περὶ ἐκδικήσεως οἱαςδήποτε ἐσκέφθη. Ἔλαβε τὸ πρᾶγμα ὑπὸ ὅλως ἀσήμαντον καὶ ἀστείαν ἔποψιν. Καὶ διὰ τοῦτο ἴσως, ὅταν μετὰ τὴν πρώτην ἐπίδεσιν κατεκλίνετο, ἐδικαιολόγησε καθ' ἑαυτὸν τὸν Πλακιώτην, διὰ τῶν λόγων τοῦ πατρός του, τοὺς ὁποίους ἐνεθυμήθη παραδόξως:

— Καλὰ νὰ πάθω· εἶμαι χαλκὸς ἠχῶν καὶ κύμβαλον ἀλαλάζον.

Τὴν ἑπομένην αἱ ἐφημερίδες ἀνέφερον ἐν θρηνώδει συναυλίᾳ τὰ κατά τον ἄγνωστον κακοῦργον καὶ τὴν μυστηριώδη ἀπόπειραν. Τὰ ἀντιπολιτευόμενα φύλλα δὲν ἀφῆκαν, νοεῖται, τὴν περίστασιν, νὰ ψέξωσι μετὰ τῆς συνήθους γλώσσης τὴν ἀκηδίαν καὶ τὴν ἀβελτηρίαν τῆς κυβερνήσεως. Μόνον περὶ τὸ τέλος τῶν διαφόρων, ὅταν ἠγγέλλετο τὸ ἀσήμαντον τοῦ τραύματος, ἐφαιδρύνετο τὸ ὕφος καὶ συνεπλέκοντο εὐχαὶ μετ' ἐλπίδων, ὑπὲρ τῆς ταχείας ἀναρρώσεως τοῦ πολυτίμου νέου.

Τὸν γέροντα Ρόδιον ἤρκεσε νὰ συγκινήσῃ μόνη ἡ θέα τοῦ αἵματος. Εἰς τὴν ἠρεμίαν τῆς ζωῆς του παρέσχε ποιάν τινα ἐνεργητικότητα ἡ ἀσθένεια τοῦ υἱοῦ του, καὶ μετὰ προσοχῆς ἐναγωνίου παρηκολούθει τὴν ἐπούλωσιν τῆς πληγῆς. Ἐὰν τὸ τραῦμα ἦτο βαρύτερον — ὡς διὰ πολλοὺς λόγους ἤυχετο καὶ ὁ Λέων — ἀφεύκτως θὰ ἐλησμόνει τὸν ὅρκον του ὁ γέρων Ρόδιος, καὶ θα συνεχώρει τὰ πάντα εἰς τὸν υἱόν του, τὸν ὁποῖον θὰ ἐξήγνιζε πρὸ τῶν ὀμμάτων του ἡ ὀδύνη. Ἀλλ' εὐτυχῶς, εἰς ὀλίγων ἡμερῶν διάστημα ὁ βραχίων ἐθεραπεύθη, καὶ μετὰ την στιγμιαίαν ἐκείνην ἀνωμαλίαν, ἐπανελήφθη ἡ συνήθης ζωή. Ὁ αὐτὸς ἄσωτος, παρήκοος, ἀπότομος καὶ φιλήδονος υἱός, ὁ αὐτὸς σιωπηλός, στυγνός, καὶ ἰδιότροπος πατήρ. Ἀμφότεροι τόρα ἠγωνίζοντο νὰ ἐξαντλήσωσι τὰ τελευταῖα λείψανα τῆς περιουσίας των — τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Ὁ Λέων, ἀκολουθῶν τὸ ἀρχικὸν πρόγραμμά του, δὲν ἐνόει νὰ παραδεχθῇ οὐδένα περιορισμὸν εἰς τὰς δαπάνας του. πρὸς ἐπίμετρον, κατέφυγε τελευταίως εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον, καὶ οὕτω, περί τας πρασίνας τραπέζας τῶν ὑποχθονίων καταγωγίων, ἄπειρα ἐκ τῶν ὡραίων στιλπνῶν ναπολεονίων τοῦ κυρίου Ροδίου ἤλλαζον εὐκόλως κύριον. Ὁ γέρων ἀφ' ἑτέρου, τηρῶν τὴν ὑπόσχεσίν του καί τον ὅρκον του, ἐξώδευε μετὰ πείσματος· ἐν τῶν μέσων τῆς βεβιασμένης ταύτης σπαταλῆς ἦσαν αἱ δωρεαί του εἰς τὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα. Ἀλλ' ἐν ᾧ ὁ τύπος ἀνέγραφε μετ' ἐπαίνων τὴν φιλεύσπλαγχνον ἐλευθεριότητα τοῦ πρώην ὑπουργοῦ, ὁ υἱός του ἀναγινώσκων, ἔφριττε μήπως τῷ ὄντι ἤθελε «πεινάσει καὶ δυστυχήσει», κατά τὴν ἔκφρασιν τοῦ πατρός του. Ἀλλ' ἀπέκρυπτε τὸν φόβον του γενναίως. Συγχρόνως, δεικνύων μεγαλοπρεπῆ περιφρόνησιν εἰς τὰς πατρικὰς ἀπειλὰς κατελήφθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς μανίας τῶν δωρημάτων, καὶ πολλοὺς τῶν φίλων του καθυπεχρέου καθ' ἑκάστην, δωρούμενος ἐκ τῶν ἐπίπλων του, ἐκ τῶν κοσμημάτων του καὶ ἐκ τῶν ἐνδυμάτων του ἀκόμη, ὅ,τι ἐκεῖνοι εἶχον τὴν καλωσύνην νὰ ἐπαινῶσιν. Οὕτως ἡ πτωχεία θὰ ἦτο τὸ ἄφευκτον τέλος τῶν Ροδίων.

Ἕπεται συνέχεια. Γρ. Δ. Ξενοπουλος

Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι εἰσέτι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομήν των κκ. Συνδρομηταὶ ν' ἀνανεώσωσιν αὐτὴν μέχρι τέλους τρέχοντος Ἰανουαρίου, ἄλλως ἀναγκαζόμεθα, μετὰ μεγίστης ἡμῶν λύπης, νὰ διακόψωμεν δριστικῶς τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

ΕΞΕΔΟΘΗ
ΤΟΥ ΗΜΕΤΕΡΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ Σ^Α

ΤΟΜΟΣ ΚΙΜΨΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΜΕ ΕΞΩΦΥΛΛΟΝ

ΓΡΑΦΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ Κ.
ΦΕΜΟΥ ΑΝΝΙΝΟΥ

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΩΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΩΡΟΝ

Περιεχόμενα

Ὁ πρῶτός μου Ἔρως. — Αἱ ἐρρέα Μοῦσαι. — Τίς ἠπατᾶτο. — Τὸ δῶρον δὲν ἀντιδωρεῖται. — Κορίτσι μάλαμμα.

Τιμᾶται ἐν Ἀθήναις μιᾶς Δραχμῆς, ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ 1,20.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΚΑΙ ΠΩΛΕΙΤΑΙ
ΕΝ ΤΟΙ ΓΡΑΦΕΙΩΙ ΗΜΩΝ

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΤΟΥ 1888

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

Ἐπίσης φύλλα τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.*